

Publicerad 2010-01-23 20:39 av Llinor

vi hade ju inte ens kärlek gemensamt

Blickar med avsky skapar inga band

så vad var det vi delade?

Vad var det vi hade tillsammans som var så fantastiskt?

För det måste ju vara meningen nånstans?

Slumpen kan ju inte ha avgjort. det har ju alltid varit ödet som dikterat mitt liv

Jag är sargad och ångerfull. fortfarande vid liv trots att jag inte borde vara det.

Du är inte närvarande men jag kan ändå känna din besvikelse och ditt hat förpesta den tunna luften i den lilla bubblan jag borde kalla mitt liv.

Men det är inte mitt liv, inte längre.

med charm så stal du det ifrån mig

mitt liv

min värdighet

min intrigitet

ja, hela mitt jag tog du ifrån mig

Återigen har jag misslyckats men du kom in som den hjälte du ser dig som

som jag ser dig som

och du hjälpte mig att se det och du lärde mig hur det går för såna små värdelösa luder som jag när sånt händer

Och jag borde ju vara tacksam, jag är tacksam för din barmhärtighet, och att det var för att du älskar mig så mycket, som du sa, att det var därför som du gjorde det.

Det är ju klart att jag förstod att det var för att du ville hjälpa mig som du hade hoppat att spola efter att du utträtt ditt behov, slitit tag i mig och tryckt ner mitt huvud där

Jag förstår att det var därför du dunkade mitt huvud i badrumsväggen upprepade gånger, du ville mig ju bara väl

men älskling du förstod inte

att det spelade ingen roll hur mycket du slog, för du kunde inte banka in nått vett i mig

du hade ju redan dödat mig för längesen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Llinor med Poeter.se id #30445 innehar upphovsrätten